



คู่มือแนวทางปฏิบัติและมาตรการในการป้องกันแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศในการทำงาน

๑. ที่มา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ โดยเฉพาะฉบับปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ ได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิที่เท่าเทียมกันของหญิงชาย ห้ามการเลือกปฏิบัติโดยเงื่อนไขต่าง ๆ รวมทั้งเงื่อนไขในเรื่องเพศ และยังให้มีการส่งเสริมความเสมอภาค หญิงชาย ส่งผลให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องนำไป กำหนดเป็นนโยบายและทิศทางในการดำเนินงาน นอกจากนี้ การที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women – CEDAW) ส่งผลให้ประเทศไทยมีข้อผูกพันในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของสตรี คุ้มครองและพิทักษ์สิทธิสตรี เพื่อให้เกิดความ เท่าเทียมและความเป็นธรรมทางสังคมบนพื้นฐานในเรื่องเพศ สิ่งที่แสดงถึงความมุ่งมั่นของ ประเทศไทย ในการส่งเสริมความ เสมอภาคระหว่างเพศ คือการจัดทำร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมความเท่าเทียม ระหว่างเพศ ที่บัญญัติห้ามการเลือกปฏิบัติโดยไม่ เป็นธรรมระหว่างเพศ ซึ่งขณะนี้ได้ผ่านความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และอยู่ระหว่างรอการประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศเป็นที่มาของการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ซึ่งเป็น ความรุนแรงทางเพศที่ แสดงออกในรูปการแบ่งแยก กีดกัน โดยมีเรื่องเพศเป็นประเด็นหลัก เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อผู้ถูกระทำทั้งทาง ร่างกายและจิตใจ เกิดขึ้นได้ในทุกสถานที่ทั้งในครอบครัว สถาบันการศึกษา สถานที่ท่องเที่ยว หรือแม้แต่สถานที่ทำงาน หนึ่งใน ปัญหาเหล่านี้ คือ การล่วงละเมิดหรือ คุกคามทางเพศในที่ทำงานหรือเกี่ยวเนื่องจากการทำงานที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ทั้ง ชาย หญิง และ บุคคลหลากหลายทางเพศ จากการกระทำของ นายจ้างหรือผู้บังคับบัญชา รวมทั้งเพื่อนร่วมงาน การล่วงละเมิด หรือคุกคามทางเพศในการทำงานถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวในเรื่องชีวิตทางเพศ และสิทธิในการทำงาน ที่บุคคลควรได้อยู่ใน สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม รวมทั้งยังขัดขวางโอกาสต่าง ๆ ในการทำงานที่มีประสิทธิภาพ และเป็นทางเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่ง เพศ ปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่กล่าวถึงการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ได้แก่ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ แก้ไขเพิ่มเติมประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๗ กำหนดให้การรังแก ข่มเหง คุกคาม หรือกระทำให้ได้รับความอับอายหรือ เดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท และหากกระทำใน สาธารณสถาน ต่อหน้า ชารกานัล หรือสื่อไปในทางล่วงเกินทางเพศ รวมทั้งหากกระทำโดยผู้บังคับบัญชา นายจ้าง หรือผู้มี อำนาจเหนือ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน ปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนการล่วงละเมิดหรือ คุกคาม ทางเพศในการทำงาน ในส่วนของภาคเอกชน ได้แก่ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ คุ้มครองแรงงานในระบบ ที่ห้ามมิให้นายจ้าง หัวหน้างาน ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ตรวจงานกระทำการล่วงเกิน คุกคาม หรือก่อความเดือดร้อน รำคาญทางเพศต่อลูกจ้าง สำหรับรัฐวิสาหกิจ มีประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานขั้นต่ำของสภาพการ จ้างในรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่ออกตามความ ในพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์พ.ศ. ๒๕๔๓ คุ้มครองพนักงานรัฐวิสาหกิจ และในส่วนของ ข้าราชการพลเรือน มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ.

ว่าด้วย การ กระทบการอันเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดการกระทำอันเป็นการล่วง ละเมิด หรือคุกคาม ทางเพศไว้ ซึ่งเป็นการคุ้มครองข้าราชการพลเรือน เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่อยู่ ภายใต้พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการ พลเรือน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมาย ในเรื่องนี้อยู่ แต่สถานการณ์ของการล่วง ละเมิดหรือคุกคามทางเพศก็ ยังเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการศึกษาของกนกวรรณ ธรารธรรม ระบุว่า “สถานการณ์การคุกคามทางเพศใน สังคมไทยทวีความ รุนแรงมากขึ้น ในขณะเดียวกันเหตุการณ์ผู้หญิงทำงานในทุกสาขา อาชีพ ถูกกลั่นแกล้งทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ ก็ยังคงเกิดขึ้นอยู่ทุกวัน ในเบื้องต้นข้อมูลการสำรวจจากสวนดุสิตโพล สำรวจ ความเห็นผู้หญิง จำนวน ๑,๑๕๓ คน ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑลเกี่ยวกับการถูกลั่นแกล้งหรือล่วงละเมิดทาง เพศในที่ทำงาน ผู้ให้ความเห็นแยกเป็นข้าราชการ หญิง ๔๗๐ คน พนักงานรัฐวิสาหกิจหญิง ๒๕๘ คน พนักงานบริษัท หญิง ๒๕๓ คน พนักงานธนาคารหญิง ๑๓๒ คน ผลสำรวจ พบว่า ผู้ให้ความเห็นต่างมีประสบการณ์ถูก คุกคามทางเพศใน รูปแบบต่าง ๆ โดยมักถูกใช้วาจาลามกมากที่สุด รองลงมา คือ ถูก ลวนลาม แตะอวัยวะ และอันดับสุดท้าย คือ ถูกชวนดูเว็บไซต์โป๊ ถูกแตะ โลมด้วยสายตา ถูกชวน ไปมีเพศสัมพันธ์ ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ถูกคุกคามทางเพศเหล่านี้ กล่าวว่า หัวหน้างานเป็นผู้กระทำลวนลามทางเพศอยู่ใน อันดับต้น รองลงมา คือ เพื่อนร่วมงาน ผู้มาติดต่องาน ลูกค้า คนงาน ภารโรง และพนักงานรักษาความปลอดภัย นอกจากนี้ในการสำรวจ สถานการณ์ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศใน หน่วยงานราชการไทย ของ นางสาวสุวรรณา พูลเพชร ระบุว่า “สถานการณ์ปัญหาการ ล่วงละเมิดทางเพศในหน่วยงาน ราชการไทย ที่ดูเหมือนว่าจะต่ำ แต่ในความเป็นจริงแล้วยังคงมีเหตุการณ์การล่วงละเมิดทางเพศ ในหน่วยงานเกิดขึ้น แต่ เรื่องราวกลับไม่ถึงการสอบสวน

๒. รูปแบบและผลกระทบของการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ จากรายงานการประเมินสถานการณ์ปัญหาการ คุกคามหรือก่อความเดือดร้อนรำคาญ ทางเพศในที่ทำงาน หรือเนื่องจากงานในองค์กรภาครัฐ ซึ่งสำนักงานกิจการสตรีและ สถาบันครอบครัวได้ร่วมกับมหาวิทยาลัยมหิดลจัดทำขึ้น พบว่า การล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศมี ๒ แบบ คือ

๑. “การก่อความเดือดร้อนรำคาญทางเพศในที่ทำงาน หรือการสร้างบรรยากาศอันเป็น ปฏิปักษ์ หรือ ไม่พึงปรารถนา (hostile environment sexual harassment) การทำให้เดือดร้อน รำคาญ ทางเพศในที่ทำงาน หรือการสร้างบรรยากาศอัน เป็น ปฏิปักษ์ ไม่พึงปรารถนา ได้แก่ การใช้วาจา เช่น การวิพากษ์วิจารณ์รูปร่างหน้าตา แชว พูดตลกลามก ล้อเลียน ดูหมิ่น เหยียดหยามในความเป็นหญิง ความเป็นชาย หรือเพศสภาพอื่น รวมถึงรสนิยมทางเพศ หรือแสดงลักษณะทางกิริยา เช่น มอง ด้วยสายตา โลมเลียย ส่งจูบ ผีวปาก จับมือถือแขน ถูกเนื้อต้องตัว หรือการแสดงสิ่งของ ภาพ จดหมาย เช่น ภาพ ลามก ปฏิทินโป๊ เปลือย จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ภาพหน้าจอคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

๒. “การใช้ประโยชน์หรือโทษจาก “งาน” เพื่อแลกเปลี่ยนให้ได้มาซึ่งความพอใจทาง เพศสัมพันธ์ (Quid pro quo sexual harassment หรือ this for that) การล่วงละเมิดคุกคามทางเพศชนิดนี้เป็นการล่วงละเมิดทางเพศโดยตรงเห็น ได้ชัดเจน ที่สุด รูปแบบหนึ่ง ใช้การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ หรือการใช้อำนาจให้คุณให้โทษ เพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจทาง เพศสัมพันธ์ อาทิ การร่วมประเวณี การสัมผัสเนื้อตัว ร่างกาย หรือ การกระทำอื่นใดทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศนี้ มัก เป็นการกระทำของผู้มี อำนาจกระทำกับ ผู้ที่ด้อยอำนาจ.....” ซึ่งการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศในรูปแบบที่สองนี้ แม้ อีกฝ่ายยินยอม หรือตกอยู่ใน ภาวะจำยอม หรือ ยอมจำนน ถือว่าเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ เนื่องจากมีการนำ ผลประโยชน์ของหน่วยงานเป็น สิ่ง แลกเปลี่ยน ซึ่งขัดหลักธรรมาภิบาลในการบริหาร ส่งผลต่อทั้งบุคคลและหน่วยงาน รวมถึงประสิทธิภาพ การดำเนินงาน ตลอดจนภาพลักษณ์ของหน่วยงาน สำหรับผลกระทบของการล่วงละเมิดหรือคุกคาม

ทางเพศ จากการศึกษาขององค์กร แรงงานระหว่างประเทศระบุว่า “การถูกละเมิดทางเพศมีผลต่อสุขภาพและอารมณ์ ผู้ถูกละเมิดจะมีความเครียด มีอาการปวดศีรษะ วิดกกังวล สูญเสียความ ภาคภูมิใจในตนเอง ผลกระทบจากการถูกละเมิดทางเพศไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อตนเองของผู้ถูกละเมิด แต่ยังมีผลกระทบต่อการทำงาน เกิดความตึงเครียดในที่ทำงาน ผลผลิตตกต่ำ เนื่องจากต้องขาดงานบ่อย เพราะผู้ถูกละเมิดจะหลีกเลี่ยงการประชุมที่มี ผู้บริหาร หรือหัวหน้างานที่กระทำการละเมิดทางเพศอยู่ด้วย และหลีกเลี่ยงการพบปะลูกค้ายที่กระทำการละเมิดทางเพศซึ่ง เหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อกระบวนการทำงานในองค์กร ประสิทธิภาพการทำงานและคุณภาพของงาน อย่างมาก และหากมีการถูกละเมิดทางเพศเกิดขึ้นในที่ทำงานบ่อยๆ ย่อมเป็นตัวชี้วัดว่าสังคมไม่มีความเสมอภาค หญิงชาย” ประเด็นเรื่องของการล่วงละเมิดหรือการละเมิดทางเพศสะท้อนให้เห็นทัศนคติทั้งระดับสังคม องค์กร และบุคคล ในระดับ สังคมยอมรับเรื่องความต้องการทางเพศของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ ผู้หญิงจะเป็น ฝ่ายถูกกล่าวโทษหรือตำหนิตัวมากกว่า การเห็น เรื่องเพศเป็นเรื่องของความสนุกสนาน การมองว่าการล่วงละเมิดทางเพศ เป็นการสมยอมของฝ่ายหญิง และฝ่ายหญิงมักถูกซ้ำเติมโดยสังคมและสื่อ โดยไม่ได้ให้ความสนใจกับฝ่ายชายมากนัก ในระดับ องค์กร มักมองว่าการล่วงละเมิดทางเพศเป็นเพียงปัญหาจริยธรรมส่วนบุคคล ผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่ตระหนักถึง ความสำคัญของ ปัญหาและหาทางป้องกันและแก้ไขอย่างจริงจัง ส่วนในระดับบุคคล ไม่เข้าใจว่าการล่วงละเมิด ทางเพศเป็นความรุนแรงประเภทหนึ่ง ไม่ทราบว่า พฤติกรรมใด คือการล่วงละเมิดทางเพศ ผู้ถูกล่วงละเมิด เองก็เกิดความอับอาย จึงไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องราว ให้ผู้อื่นรับรู้ นอกจากนั้น ยังเกิดความกลัว เนื่องจาก เป็นเรื่องในองค์กร ซึ่งผู้ถูกล่วงละเมิดมักเป็นผู้ที่ตำแหน่งหน้าที่ต่ำกว่าผู้ ละเมิด จึงอาจส่งผลกระทบต่อหน้าที่ การงานได้ ประเด็นปัญหานี้มักไม่ได้รับความสำคัญ หากไม่ใช่กรณีที่เกี่ยวข้องผู้มีตำแหน่งหน้าที่ การงานใน สังคม และผู้ถูกละเมิดกลัวที่จะร้องเรียน ก็มักไม่เป็นข่าวหรือเป็นที่ทราบกัน โดยทั่วไป เนื่องจากมีประเด็น ในเรื่อง ความอายและความกลัวของผู้ถูกละเมิดเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงมักไม่มีการเปิดเผยข้อมูล

๓. แนวทางในการจัดการกับการล่วงละเมิดหรือการละเมิดทางเพศ จากงานวิจัยเกี่ยวกับการล่วงละเมิด/การละเมิดทางเพศหลายชิ้น ได้แก่ รายงานการประเมิน สถานการณ์ปัญหาการล่วงละเมิด การคุกคาม หรือก่อความเดือดร้อนรำคาญทางเพศในที่ทำงาน หรือเนื่องจาก งานในองค์กรภาครัฐ โดยสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวและมหาวิทยาลัยมหิดล การคุกคาม ทางเพศ ในที่ทำงาน โดยมูลนิธิธีรนาถ กาญจนอักษร รายงานการวิจัย เรื่องการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของการตีตราด้วยความรุนแรงใน การทำงาน โดยรองศาสตราจารย์บุญเสริม หุตะแพทย์ จากมหาวิทยาลัย สุโขทัย ธรรมมาธิราช การล่วงละเมิดทางเพศใน หน่วยงานราชการไทย : ปัญหาและนโยบายในการป้องกัน และแก้ไข โดยนางสาวสุวรรณา พูลเพชร ได้ให้ข้อเสนอแนะที่ คล้ายคลึงกัน ได้แก่ การทำความเข้าใจ องค์กร และสร้างค่านิยมใหม่ที่ไม่ยอมรับเรื่องการล่วงละเมิดหรือการละเมิดทางเพศ การ กำหนดให้เป็น ข้อห้ามหนึ่งในประมวลคุณธรรมและจริยธรรมของหน่วยงาน การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พฤติกรรมที่เข้าข่ายการล่วงละเมิดหรือการละเมิดทางเพศ มีกฎหมายเพื่อป้องปราม โดยเฉพาะ มีแนวทาง ปฏิบัติที่ชัดเจน สร้าง กลไกในการรองรับปัญหา มีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง มีช่องทางและขั้นตอนการ ร้องเรียนที่ชัดเจน ปกปิดชื่อผู้ร้องเรียนเป็น ความลับ มีการบันทึกข้อมูลการแก้ไขปัญหา และผู้บังคับบัญชาทุกระดับต้องรับผิดชอบในการป้องกันและแก้ไขการล่วงละเมิด หรือการละเมิดทางเพศ จากการศึกษาแนวทางปฏิบัติในต่างประเทศ นอกจากการสอดแทรกประเด็นการล่วงละเมิด หรือการละเมิด ทางเพศไว้ในกฎหมายต่าง ๆ เช่น กฎหมายแรงงาน กฎหมายอาญา หรือกฎหมายเกี่ยวกับ ความเท่าเทียมทางเพศแล้ว มีหลาย ประเทศได้จัดทำมาตรการ/แนวปฏิบัติ (code of conduct) เพื่อ จัดการกับปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นภายในหน่วยงาน เช่น องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization – ILO) องค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของ ญี่ปุ่น (Japan International

๔. แนวคิดเพื่อจัดการกับปัญหา จากการศึกษาพบว่า การล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศในการทำงานมีลักษณะ พิเศษ ประการแรก ได้แก่ เป็นเรื่องที่มีเจตคติทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งแฝงอยู่ในทุกระดับ ตั้งแต่บุคคล หน่วยงาน ผู้กระทำ และ ผู้ถูกระทำมีทั้งเป็นเพศเดียวกันและต่างเพศ อย่างไรก็ตาม ผู้กระทำและ ผู้ถูกระทำส่วนใหญ่มักจะเป็นคนละเพศ และ ผู้กระทำเกือบทั้งหมดเป็นชาย ส่วนผู้ถูกระทำส่วนใหญ่เป็น หญิง และมีบางส่วนซึ่งไม่มากนักที่ผู้ถูกระทำเป็นชายและ ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ ประการที่สอง มักมีประเด็นเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจเกี่ยวกับการให้คุณให้โทษ ในหน้าที่ การงานระหว่าง ผู้กระทำกับผู้ถูกระทำร่วมอยู่ด้วย ประการสุดท้าย คือ ค่านิยมของสังคมไทยไม่ตระหนักว่า เป็นประเด็น ปัญหา และยังคงมองว่า การถูกล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศเป็นเรื่องน่าอับอายและมักซ้ำเติมผู้ถูกระทำ ผู้ถูกระทำจึงมักไม่ กล่าวถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งไม่กล้าเอาผิดกับผู้กระทำ จากสภาพการณ์ดังกล่าว จึงทำให้ การล่วงละเมิดหรือคุกคาม ทางเพศยังคงเป็นปัญหายังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และการแก้ไข ปัญหามีความยากลำบากมากขึ้น ดังนั้น การจัดการปัญหาควรมี มาตรการก่อนการเข้าสู่กระบวนการทางวินัย ที่ให้ผู้ถูกระทำเป็นศูนย์กลาง คำนึงถึงความ ต้องการของผู้ถูกระทำ มี กระบวนการจัดการปัญหาที่เป็นมิตร ไม่สร้างความอับอายแก่ทั้งผู้กระทำและผู้ถูกระทำ ซึ่งจะ ก่อให้เกิดผลเสียต่อความสัมพันธ์ ในการทำงาน ของทั้งสองฝ่าย โดยการจัดการควรเน้นการสร้างสภาพแวดล้อม สร้าง ความตระหนักรู้ สร้างวัฒนธรรม การเคารพ ให้เกียรติซึ่งกันและกัน และไม่ยอมรับการกระทำที่เป็นการล่วงละเมิดหรือ คุกคามทางเพศ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งจะเป็น การป้องกันปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศทางหนึ่ง แนว ปฏิบัติเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศในการทำงาน

แนวปฏิบัติเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศในการทำงาน จัดทำขึ้น ตามมติ คณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคลากร ในหน่วยงานทุกคนไม่ว่าอยู่ในสถานะใด ได้รับ การปฏิบัติด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีและปราศจากการถูกล่วง ละเมิดหรือคุกคามทางเพศในการทำงาน ทุกคนต้อง รับผิดชอบใน การกระทำและปฏิบัติตามแนวปฏิบัตินี้ โรงพยาบาลโลกสูงจะสร้างและรักษาสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้ปราศจากการล่วง ละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ด้วยการสร้างความตระหนักการสร้างความรู้ความเข้าใจการกำหนด มาตรการป้องกันและจัดการ กับปัญหา ที่เกิดขึ้น และจำดำเนินการต่อกรณีการร้องเรียนเรื่องการล่วงละเมิดหรือคุกคาม ทางเพศอย่างท่วงที รวมทั้ง การจัดสภาพแวดล้อมและมาตรการต่างๆ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดการล่วงละเมิด/ คุกคามทางเพศขึ้น การล่วงละเมิดหรือการคุกคามทางเพศ คือ การกระทำใดๆ หรือพฤติกรรมที่ส่อไปในทางเพศที่เป็นการ บังคับ ใช้อำนาจที่ไม่พึงปรารถนาด้วยวาจา ข้อความ ท่าทาง แสดงด้วยเสียง รูปภาพ เอกสาร ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือสิ่งของลามกอนาจารเกี่ยวกับเพศ หรือการ กระทำอย่างอื่นในทำนองเดียวกันโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่น ได้รับ ความเดือดร้อนรำคาญ ได้รับความอับอาย หรือรู้สึก ว่าถูกเหยียดหยาม และให้หมายรวมถึง การติดตาม รั้งความหรือการ กระทำการใดที่ก่อให้เกิดบรรยากาศไม่ปลอดภัยทางเพศ โดยเฉพาะจากการสร้างเงื่อนไข ซึ่งมีผล ต่อการจ้างงาน การสรรหา หรือการแต่งตั้ง หรือผลกระทบอื่นใดต่อผู้เสียหาย ทั้งใน หน่วยงานของรัฐ และเอกชน รวมถึงสถาบันการศึกษา พฤติกรรมที่พึงปฏิบัติเพื่อป้องกันปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ

1. บุคลากรของหน่วยงานควรให้เกียรติเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา
2. บุคลากรของหน่วยงานควรลดความเสี่ยงจากปัญหาการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ เช่น แต่งกายให้ เหมาะสม

หลีกเลี่ยงการอยู่ในที่ลับตาหรือทำงานสองต่อสองกับผู้บังคับบัญชา/ผู้ที่ไม่สนิทสนม/เพศตรงข้าม หรือมีผู้ที่ไว้วางใจอยู่ด้วยในกรณีถูกเรียกเข้าพบหรือได้รับมอบหมายงานนอกเวลาทำงาน เป็นต้น

3. บุคลากรของหน่วยงานควรช่วยสอดส่องและรายงานพฤติกรรมการณ์ล่วงละเมิด/ คุกคามทางเพศเกิดขึ้นในหน่วยงานต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งไม่ควรเพิกเฉยหากมีปัญหาดังกล่าว เกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมงาน และควรให้ คำปรึกษา รวมทั้งความช่วยเหลือแก่เพื่อนร่วมงานด้วย

4. ผู้บังคับบัญชาทุกระดับควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี และมีหน้าที่โดยตรงในการป้องกันปัญหาการล่วงละเมิด หรือ คุกคามทางเพศในการทำงาน

5. ในกรณีของผู้บังคับบัญชาเรียกผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติงานในห้อง โดยเฉพาะนอกเวลาทำงาน หรือไป ปฏิบัติงานต่างจังหวัด/ต่างประเทศ สองต่อสอง ให้แจ้งผู้บังคับบัญชาระดับต้นรับทราบ ก่อนทุกครั้ง

6. บุคลากรควรมีจิตสำนึกรักศักดิ์ศรี ภาควุฒิใจในผลการทำงานของตนเอง เห็นคุณค่า การทำงานของ ตนเองมากกว่าที่จะก้าวหน้าโดยวิธีอื่น พฤติกรรมที่ไม่พึงปฏิบัติเนื่องจากเข้าข่ายเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ การล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่มีขอบเขตกว้างขวาง ซึ่งไม่สามารถ ระบุพฤติกรรมได้ อย่างครอบคลุมทั้งหมด อย่างไรก็ตามให้ตระหนักว่า

การกระทำเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งผู้ถูกกระทำไม่ต้องการและมี ความรู้สึกเดือดร้อนรำคาญ อึดอัด อับอาย ถูกดูถูกเหยียดหยาม ถือว่าเข้าข่ายการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ อาทิ

1. การกระทำทางสายตา เช่น การจ้องมองร่างกายที่ส่อไปในทางเพศ มองซ่อนใต้กระโปรง มองหน้าอกหรือจ้องลงไป ที่คอเสื้อ จนทำให้ผู้ถูกมองรู้สึกอึดอัด อับอาย หรือไม่สบายใจ หรือผู้อื่นที่อยู่ในบริเวณดังกล่าวมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน เป็นต้น

๒. การกระทำด้วยวาจา เช่น

2.1 การวิพากษ์วิจารณ์รูปร่าง ทรวดทรงและการแต่งกายที่ส่อไปทางเพศ

2.2 การชักชวนให้กระทำการใดๆ ในที่ลับตา ซึ่งผู้ถูกกระทำไม่พึงประสงค์และ ไม่ต้องการ การพูด เรื่องตลกเกี่ยวกับเพศ

2.3 การเกี้ยวพาราสี พูดจาแตะ โลม วิพากษ์ทรวดทรง การพูดลามก การโทรศัพท์ลามก การเรียกผู้หญิง ด้วยคำที่ส่อไปทางเพศ จับกลุ่มวิจารณ์พฤติกรรมทางเพศของบุคคลในที่ทำงาน

2.4 การสนทนาเรื่องเพศหรือเพศสัมพันธ์ การแสดงความเห็นต่อรสนิมทางเพศ และการพูดที่ส่อไป ในทางเพศ การถามเกี่ยวกับประสบการณ์ ความชื่นชอบในเรื่องเพศ การสร้างเรื่อง โทกหรือการแพร่ข่าวลือเกี่ยวกับชีวิตทาง เพศของผู้อื่น

๓. การกระทำทางกาย เช่น

3.1 การสัมผัสร่างกายของผู้อื่น การลูบคลำ การถูไถร่างกายผู้อื่นอย่างมีนัย ทางเพศ การฉวย โอกาสกอดรัด จูบ การหยอกล้อโดยการแตะเนื้อต้องตัวการฉวยโอกาสกอดรัด และการสัมผัสทางกายอื่นใดที่ไม่น่าพึงประสงค์ การดึงคนมานั่งตัก

3.2 การตามตื้อโดยที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่เล่นด้วย การตั้งใจยื่นใกล้ชิดเกินไป การดื้อนเข้ามาหรือขวางทางเดิน การยั๊กหัว หลีวตา การพิวปากแบบเชิญชวน การส่งจูบ การเลียริมฝีปาก การทำท่าหน้าลลายหก การแสดงพฤติกรรมที่สื่อไปในทาง เพศ โดยใช้มือหรือการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นต้น

๔. การกระทำ อื่นๆ เช่น

4.1 การแสดงรูปภาพ วัตถุ และข้อความที่เกี่ยวข้องกับเพศ รวมทั้งการเปิดภาพโป๊ ในที่ทำงานและใน คอมพิวเตอร์ ของตน

4.2 การแสดงออกที่เกี่ยวกับเพศ เช่น การโฉบปฏิบัติโป๊ การเขียนวาดภาพทางเพศ ในที่สาธารณะ การใช้สัญลักษณ์ ที่แสดงถึงอวัยวะเพศ หรือการร่วมเพศ การสื่อข้อความ รูปภาพสัญลักษณ์ ที่แสดงถึงเรื่องเพศทาง อินเทอร์เน็ต เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ ฯลฯ เป็นต้น

๕. การกระทำ ทางเพศที่มีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์

5.1 การให้สัญญาที่จะให้ผลประโยชน์ เช่น ตำแหน่งหน้าที่การงาน ผลการเรียนทุนการศึกษาดูงาน งาน เลื่อน เงินเดือนหรือตำแหน่ง การต่อสัญญาการทำงาน หากู้กล่าวถูกล่วงละเมิดหรือ ถูกคุกคามขอมมีเพศสัมพันธ์ เช่น ขอให้ไป ค้างคืนด้วย ขอให้มมีเพศสัมพันธ์ด้วย หรือขอให้ทำอย่างอื่น ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เป็นต้น

5.2 การข่มขู่ให้เกิดผลในทางลบต่อการจ้างงาน การศึกษา การข่มขู่ว่าจะทำร้าย การบังคับให้มี การ สัมผัสทางเพศ หรือการพยายามกระทำชำเรา หรือกระทำชำเรา สิ่งที่ควรกระทำเมื่อถูกล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ